

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 22 ΜΑΪΟΥ 1937

ΑΡΙΘ. 20

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1

Ο Lecky ἐν τῇ ἑαυτοῦ «Ἱστορίᾳ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἠθικῆς» εἶχε γράψει τὰ ἀκόλουθα:

«Εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἔπρξεν ὁ κλῆρος νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον ἕνα ἰδεώδη χαρακτήρα, ὁ ὁποῖος καθ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς δεκαοκτῶ αἰῶνας νὰ πληροῖ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων μὲ ἀπειρον ἀγάπην καὶ νὰ ἦ ἕκαστος ἰκανὸς νὰ ἐπιδορᾷ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ἐπὶ πάντων τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν ἰδιουγκρασιῶν καὶ κατὰ πάσας τὰς περιστάσεις. Τὸ ἰδεώδες δὲ τοῦτο δὲν ἦτο μόνον ὑψιστον πρότυπον ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρότατον ἐλατήριο πραγματωποιήσεώς της, ἔσχε δὲ τοιαύτην ἐπιρροήν, ὥστε δύναται τις νὰ εἴτῃ ἀναμφισβητήτως ὅτι ἡ ἀφελὴς καὶ ἀτεχνος ἀφήγησις περὶ τῆς τριετοῦς δράσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔκαμε διὰ τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὸν ἐξευγενισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος πολὺ περισσότερα παρ' ὅσα πᾶσαι αἱ ἐκζητήσεις τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἠθικολόγων αἰ ὑποθήκαι. Τὸ ἰδεώδες τοῦτο ὑπῆρξε κατ' οὐσίαν ἡ πηγὴ παντὸς ὅ,τι ἀριστον καὶ ἀγνόν ὑπάρχει ἐν τῇ χριστιανικῇ ζωῇ».

Πράγματι, οὔτε ἡ ἠθικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, οὔτε ἡ προέλευσις τῆς Καινῆς Διαθήκης δύναται ποτε νὰ μελετηθοῦν χωρὶς βλάβην, ἂν χωρισθοῦν ἀπὸ Ἐκείνου ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἀναντιρροῦς τὸ κέντρον καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ ὅλου. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἐπόψεως ὀρθότατα λέγεται ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε αὐτός ὁ Χριστός. Οἱ χριστιανοὶ εἰμποροῦν νὰ ἐμφανίζονται ὡς μαθηταὶ τοῦ μόνου ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ζωῆς των ὑπομνησκουν Ἐκείνον ποὺ ὁμολογοῦν ὡς Διδάσκαλόν των καὶ Κύριον.

Διὰ τοῦτο ὁ Χριστιανισμὸς πρέπει νὰ κρίνεται ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἰδρυτοῦ του καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τῶν ὀπαδῶν του. Ἐν τούτοις, ὅσονδήποτε θλῖβρα καὶ ἂν ἦναι τῶν χριστιανῶν ἡ ἀποτυχία ὡς πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὑψίστου αὐτοῦ ἰδεώδους, πάντοτε ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ὑπάρχει ἀρκετὸν ἠθικὸν μυστήριο ἀγαθοῦ ὥστε νὰ δικαιολογῇ τὰ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας του ἐπιχειρήματα. Ὁρθῶς ἐλέχθη, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ, μολονότι εἶνε ὀλιγώτερον προφυλαγμένη καὶ ἐλευθέρα ἀπὸ τὴν παραφθορὰν παρὰ ἡ ἐπιστήμη, ἐν τούτοις ἡ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπίδρασις της εἶνε καὶ ἀμειώτερον καὶ οὐσιαστικώτερον εὐεργετικῆ. Ἡ ζωὴ τοῦ λειτουργοῦ τῆς ἐπιστήμης εἶνε ὀλιγώτερον εὐγενὴς ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ χριστιανοῦ.

Τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐμφανίζεται μοναδικὸν εἰς τὰ χρονικά τῆς ἱστορίας. Καὶ αὐταὶ αἱ ἀρ.σται πράξεις τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεως τῶν ἀνθρώπων παρουσιάζονται ὡς τι πολὺ ἀγροίκον καὶ εὐτελὲς ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτόν, καὶ τὰ ἀριστοτεχνήματα δὲ τῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως ὡς τι ἀσθενὲς καὶ ἀνευ περιοριζομένου. Ὅσάκις ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, αἱ ἐξεζητημέναι ἐκφράσεις θανμασμοῦ μας ἐμφανίζονται ἀνεπαρκέσταται, ἂν μὴ καὶ ὅλως οἰκτραί.

Ἡ δημιουργικὴ δύναμις ἡ ὁποία ἐδημιούργησεν ὅ,τι οὐδ' αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου ἰσχύουν νὰ καταλύσουν, εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀνάλυσιν. Ἐργον ἀπερίληπτον συνετελέσθη μὲ ὑψίστην ἡρεμίαν ἐγένετο ἀθορύβως ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς προκλητικότητος προσοχῆς. Κανείς δὲν εἶδε πῶς ἐγένετο ἡ οἰκιδόμητις τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ· ὁ ἀρχιτέκτων της καὶ δημιουργὸς κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἀθάνατος.

Ἡ θέσις αὐτὴ ἀποβίνει νοητὴ κυριὸς διὰ ἐξηγήσεως τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσον εἶνε ἐμφικτὴ μία ἐμφάνισις τῆς πραγματικῆς, τῆς ἀληθοῦς του εἰκόνας. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκτιμηθῇ τὸ πρόσωπον, ὁ χαρακτήρ τοῦ Χριστοῦ ὅπως τὸν παρουσιάζει ἡ Καινὴ Διαθήκη διὰ νὰ διασαφηθῇ τὸ ζήτημα ἂν ἦνε δυνατόν νὰ ἐξηγηθοῦν ταῦτα καθαρῶς φυσικῶς, ὡς θέλει ὁ ὀρθολογισμὸς.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πράξ. 9,32-42.

Ὅποιαν γοητείαν καὶ ἠθικὴν ἐπίδρασιν ἀσχοῦσι τὰ καλὰ ἔργα καὶ ἰδιαίτατα αἱ ἐλεημοσύναι, καὶ ὁποῖαν ἀξίαν ἔχουσιν αὐταὶ ἐν τῷ περιβάλλοντι τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, δεικνύει τὸ θαυμασίον γεγονός σχετικῶς πρὸς τὴν ἐν Ἰόππῃ μαθητήριαν Τοβιθά. Τὸν βίον αὐτῆς διήροχτο ἐλεοῦσα τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην. Ἄλλ' ἀσθενήσασα ἀπέθανε. Μεγαλειώδης τότε ἐκδήλωσις συμβαίνει περὶ τὸν νεκρὸν αὐτῆς. Οἱ «μαθηταὶ» τῆς Ἰόππης ἀκούσαντες, ὅτι ὁ ἅγιος ἀπόστολος Πέτρος εὐρίσκετο εἰς Λύδδαν, πόλιν ἀπέχουσαν τῆς Ἰόππης περὶ τὰ δέκα πέντε χιλιόμετρα, ἀποστέλλουσι «δύο ἄδρας πρὸς αὐτόν παρακαλοῦντες μὴ ὀκνήσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν». Δὲν εἶναι δὲ ἀδιάφορον νὰ σημειωθῇ ὅτι οὐχὶ τυχαίως εὐρίσκετο ἐν Λύδδῃ ὁ Ἀπόστολος. Ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ ὑπ' ὄψιν μας ἀποστολικῇ περικοπῇ, μετὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ διωγμοῦ, τοῦ ἐπακολουθήσαντος τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ

ἀγίου Στεφάνου, ὁ Πέτρος «διήρχετο διὰ πάντων», ἦτοι ἐξετέλει ποιμαντορικὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἀνὰ τὴν Παλαιστίνην διεσπαρμένων Ἐκκλησιῶν, ὅτε καὶ ἐγένετο... κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν».

Χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος σπεύδει ὅπου ἡ φωνὴ τῶν πιστῶν ἐκάλεσεν αὐτόν. Θέαμα ἐξαισίον! Παρουσιάσθησαν ἐνώπιόν του ὄλοι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύουσαι τοὺς χιτῶνας καὶ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια ἔδιδεν εἰς αὐτάς ἡ Δορκάς. ὡς ἐρηγηθεὶται εἰς τὴν ἑλληκτὴν τὸ ὄνομα Ταβιθά. Κοινὴ ἦτο ἡ ὁδὴν, εὐνότητος δὲ ἡ παρεγορία τὴν ὁποῖαν ἀνέμενον οἱ πάντες παρὰ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Πόσον ἡ ἀγαθοεργία ἐπιβάλλεται ἐν τῇ κοινῇ, καὶ πόσον εἶναι ἱκανὴ νὰ χαλκεύσῃ τοὺς ἰσχυροτέρους δεσμοὺς ἀφοσιώσεως! Ἡ δὲ Γραφὴ δὲν εἶπε μᾶτην τὸ «μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ πτωχοῦ», ὁμοίως τὸ «ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ». Τὸ πράττειν τὸ καλὸν ὑπὸ τὸν τύπον τῆς εὐποιίας, τῆς εὐεργεσίας, τῆς συναντιλήψεως εἶναι θυσία πρὸς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ συνιστᾷ ὁ μακάριος Παῦλος: «τῆς εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός». Καρδία ἀφιλόνητος εἶναι πρὸς πάντας ἀποκρουστικὴ ἄλλ' εἰς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας ἐγκληματικὴ ἄπειρον ὄσον.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐν συγκινήσει βυθία, ἀφοῦ ἐξέβαλεν ὄλους ἀπὸ τὸν νεκρὸν θάλαμον, «θεὸς τὰ γόνατα προσηύξατο». Ὁ Θεὸς ἠθέλησεν, ὥστε νὰ βραβεύσῃ διὰ θαύματος τὴν ἀρετὴν τῆς ἐλεημοσύνης καὶ νὰ δείξῃ διὰ τῶν πραγμάτων ὅπως αὐτὴ εἶναι ἀξία παρὰ τῷ Θεῷ. Ἐν μυστηριώδει πεποιθήσει ἔρχεται ὁ Ἀπόστολος μετὰ τὴν προσευχὴν του εἰς τὸ σῶμα τὸ νεκρὸν. «Ταβιθά, ἀνάστηθι», εἶπε, καὶ ἡ νεκρὰ Ταβιθά ἐῆνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθησεν». Ὁ Ἀπόστολος ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα, ἐσήκωσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νεκρικοῦ κραββάτου, καλέσας δὲ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς θρηνοῦσας χήρας παρουσίασεν αὐτὴν εἰς αὐτοὺς ζῶσαν. «Καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον». Τί ἄλλο πιστοποιεῖ τὸ γεγονός τοῦτο, ἢ τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ εὐποιία, εἶναι μέγα κεφάλαιον ἠθικῆς υἰείας, σωτηρίας τῆς ψυχῆς εὐεργετήσεως τῷ Θεῷ; Πόσον αὐτὴ τιμᾶται ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων, ἔδειξεν ἡ ἐκδήλωσις τῶν αἰσθημάτων τῶν χριστιανῶν τῆς Ἰσπῆς· ἀλλὰ πόσον καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἐπαινεῖται, ἔδειξε τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως. Διότι βεβαίως δὲν ἦτο ὁ Πέτρος ὅστις ἔκαμε τὸ θαῦμα, τὸ ὅποιον εἶχεν εἰδικὸν σκοπὸν νὰ δείξῃ τῆς ἐλεημοσύνης τὴν ἀξίαν. Ἦτο ὁ Θεός, ἦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοῦ Πέτρου, ὡς αὐτὸς οὗτος ὁ ἅγιος Ἀπόστολος ἐξέφραξε τὴν πεποίθησίν του, «ἀναστήσας» ἐν Λύδδῃ καὶ τὸν παραλελυμένον Αἰνέαν, εἰπὼν, «Αἰνέα, ἰάται σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστα καὶ στρώσον σεαυτῷ», ὅτε «καὶ εὐθέως ἀνέστη».

K.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Παντὶ τῷ εὐλαβεῖ Κλήρω καὶ τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι τῆς καθ' ἡμᾶς Θεοσώστου Ἐπαρχίας χαίρειν ἐν Κυρίῳ

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ βαθείας συγκινήσεως γνωρίζομεν ὑμῖν, τέσσα ἐν Κυρίῳ ἀγαθὰ καὶ περιπόθητα, ὅτι τῇ 22ῃ τρέχοντος μηνὸς συμπληροῦται θεῖα εὐδοκία εἰκοσιπενταετία ἀπὸ τῆς προαγωγῆς ἡμῶν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθήμων εἰς τὴν Ἀποστολικὴν τῶν Θεσσαλονικέων Ἐκκλησίαν.

Τὴν αἰσίαν διάρρηυσιν ὀλοκλήρου εἰκοσιπενταετίας ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς περιβλέπτου ἀλλὰ καὶ ἐπικαίρου ταύτης Ἐπαρχίας θεωροῦντες ὡς θεῖαν εὐλογίαν, ὡς κοίνομιάν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τῆς δοθείσης μοι εἰς ὑμᾶς (Ἐφ. 3,2), ἐκ βαθεύς ψυχῆς ἀναπέμπομεν εὐχαριστίαν καὶ αἶνον Ἀδελφῶν, ἐλεήσαντι ἡμᾶς καὶ ἀξιῶσαντι ἡμᾶς, ἵνα ἀπροσκόπως ἐκπληρώσωμεν τὴν διακονίαν ταύτην ἐν μέσῳ τῶν γνωστῶν ἐθνικῶν θριάμβων, διὰ τῶν ὁποίων πρὸς τοὺς ἄλλοις ἐνδόξοις θαυμαστοῖς καὶ ἡ Θεσσαλονικὴ, ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ καὶ περιμάχητος πόλις τοῦ Μεγαλομάργου Δημητρίου, ἀνεκίτησε τὴν αἰωνοπόθητον ἐλευθερίαν καὶ ὡς Ἀδάμας πρῶτον μεγέθους κοσμεῖ τὸ ἔνδοξον στέμμα τῆς ἀθανάτου Πατρὸς ἡμῶν Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ ἀνηκεῖσιν ἐθνικῶν συμφορῶν, ἐν μέσῳ στάσεων καὶ ἐπαναστάσεων, πολιτειακῶν μεταβολῶν, αἵνες εὐτυχῶς ἔληξαν διὰ τῆς αἰσίας ἐπανόδου καὶ ἐγκυθιδρύσεως εἰς τὸν ἔνδοξον θρόνον Αὐτοῦ τοῦ σεπτοῦ Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου Β', οὗ τὰ ἔτη εἶησαν πάμπολλα καὶ ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένα.

Ἀλλὰ πρὸς τῇ δοξολογίᾳ τοῦ εὐλογησαντος τὴν εἰκοσιπενταετὴ ἐν Θεσσαλονικῇ ποιμαντορίαν ἡμῶν Τριαδικῷ Θεῷ, καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν ἵνα καὶ τὴν ἐγκάρδιον ἡμῶν ἐκφράσωμεν εὐγνωμοσύνην παντὶ τῷ εὐσεβεῖ καὶ ἀγαπητῷ ποιμνίῳ ἡμῶν, κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς, δι' ἣν παρεσχέ πρὸς ἡμᾶς πρόθυμον συναντιλήψιν καὶ συνεργασίαν εἰς τὸ δυσχερὲς τῆς ποιμαντορίας ἔργον, καὶ δι' ἣν ἐπεδείχθη εὐκτὴν στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς ἡμᾶς, τὸν πνευματικὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ ποιμεναρχὴν, ὅστις οὐδεὶς ἐφείσθη κόπου ὑπὲρ τῆς ἐν Χριστῷ οἰκοδομῆς αὐτοῦ, ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς, ἠθικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀναπλάσεως.

Πεπεισμένοι ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τὸ εὐλογημένον ἡμῶν ποιμνίον τῶν αὐτῶν θὰ ἐμφορῆται πρὸς ἡμᾶς αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως καὶ τὴν αὐτὴν θὰ παράσχῃ ἡμῖν πρόθυμον συναντιλήψιν, διαβεβαιοῦμεν αὐτῷ ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐνισχυόμενοι ὑπὸ τῆς πανσθενουργοῦ θείας χάριτος θὰ ἐξακολουθήσωμεν εὐδόκως ἐκπληροῦντες τὴν ποιμαντορικὴν ἡμῶν διακονίαν, «πάση συνειδήσει ἀγαθῇ πολιτευόμενοι τῷ Θεῷ» (Πράξ. 23, 1) καὶ δαπανώμενοι ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν ποιμνίου κατὰ τὸ εἰρημένον ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ἐγὼ δὲ ἤριστα δαπανήσω καὶ

ἐκδραπνηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν» (Β' Κορινθ. 12,15).

Ἐπὶ τὸ κράτος τῶν ἱερῶν τούτων συναισθημάτων, τὰ ὅποια γεννᾷ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τὸ κατὰ πάντα εὐφρόσυτον γεγονός τῆς εἰκοσιπενταετοῦς ἐν τῇ Ἀποστολικῇ ταύτῃ Ἐκκλησίᾳ ποιμαντορίας ἡμῶν, ἀπευθύνομεν πᾶσι τοῖς εὐλογημένοις ἡμῶν τέκνοις ἐγκάρδιον πατρικὸν χαιρετισμὸν μακρόθεν, ἐκ τοῦ Ἰοστεφοῦ τῆς Παλλάδος ἄστεως, ἔνθα ἀπὸ μηνῶν ὀκτὼ διαμένομεν ὡς μέλος τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Ἀπονέμοντες δὲ πᾶσιν ὑμῖν τὰς πατρικὰς ἡμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ εὐχόμενοι ὀλοψύχως ἵνα πάντοτε καὶ ἐν παντὶ «ἀξίως τοῦ Ἐθαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύησθε» (Φιλ. 1,27) καὶ ἵνα, ὡς ποτε οἱ Θεσσαλονικεῖς, πρὸς οὓς ἔγραψεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ ὑμεῖς «γένησθε τύπος πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ» (Α' Θεσσαλ. 1, 7), ἀπευθύνομεν πρὸς ὑμᾶς ὡς κατακλιδα τῆς παρούσης ποιμαντορικῆς ἡμῶν ἐγκυκλίου τοὺς ἐξῆς πρὸς τοὺς Κορινθίους λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. «Λοιπὸν, ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης ἔσται μεθ' ὑμῶν. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν. (Β' Κορινθ. 12,13).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15ῃ Μαΐου 1937.

ἐν Χριστῷ εὐχέτης
† Ὁ Θεσσαλονικὴς ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Η ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ*

Διὰ τῆς εὐμενοῦς ψήφου τῶν περισπουδάστων συναδέλφων ἀξιωθεις τοῦ ὑπάτου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἀξιώματος, πολλὰς πρὸς αὐτοὺς ὁμολογῶ καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου τὰς χάριτας, μετὰ συγκινήσεως δὲ δέχομαι ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀξιότιμου προκατόχου μου τὰ τίμια τῆς Πρωτανικῆς ἀρχῆς σύμβολα. Ἀναλαμβάνων τὴν διακυβέρνησιν τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν Πανδιδακτηρίου ἑκατοστὸς ἐγὼ αὐτῷ Πρύτανις κατὰ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἔτος, καθ' ὃ θὰ ἐφορτασθῇ ἡ πρώτη αὐτοῦ Ἐκατονταετηρίς, καλῶς γνωρίζω τί παρ' ἐμοῦ ἀπεκδέχονται τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ πολιτεία ἡμῶν καὶ ἡ κοινωνία. Καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνούμαι νὰ καταβάλω πάσας μου τὰς δυνάμεις ὅπως φανῶ ἀντάξιός τῶν εὐλόγων προσδο-

κιῶν καὶ παραδώσω εἰς τὸν δεύτερον πανεπιστημιακὸν αἰῶνα τὴν ἣν οἱ διαπρεπεῖς προπρυτάνεις ἐνεπιστεύθησαν ἡμῖν ἱερὰν παρακαταθήκην οὐ μόνον ἀκεραίαν καὶ ἀσινῆ, ἀλλὰ καὶ βελτίονα· τοὺς δὲ ἐν τῇ Συγκλήτῳ σοφοὺς συνεργάτας μου θερμῶς παρακαλῶ ὅπως διὰ τῆς μεγάλης τῶν πείρας, τῆς βαθείας συνέσεως καὶ τῆς πλουσίας σοφίας τῶν ἀναπληρῶσι τὰ ἐμὰ ὑστερήματα.

Τοῦ συντονισμοῦ τούτου τῶν κοινῶν προσπαθειῶν τὸ Πανεπιστήμιον καὶ πάντοτε μὲν ἔχει ἀνάγκην πρὸς ὀλοκλήρωσιν τῆς μορφώσεως τῆς φοιτητικῆς νεολαίας, μάλιστα δ' ὁμῶς σήμερον ἢ πᾶσα πάντων ἡμῶν προσοχὴ δεῖν νὰ συγκεντρωθῇ εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ἀρτιωτέραν καὶ στερεωτέραν ψυχικὴν τῶν νέων οἰκοδομὴν καὶ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτῶν κατάρτισιν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ ἐκτάκτως κρισίμου τῆς ἐποχῆς.

Ἡ ἀνθρωπότης ὀλόκληρος διανύει σήμερον μίαν ἐκ τῶν μᾶλλον καταστροφικῶν περιόδων τῆς ἱστορίας τῆς. Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ζῶμεν εἶναι ἐποχὴ κρίσεως τεραστίας. Διασκελίζομεν τὸν οὐδὸν μίας ἐκ τῶν μεγάλων ἱστορικῶν ἀνατροπῶν, καθ' ἣν ἐπιζητεῖται καινοφανῶν προβλημάτων ἢ λύσεις, συντελεῖται σοβαρὰ ἀναθεώρησις καὶ ἀνεκτίμησις τῶν θεμελιωδῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς καὶ ἐπιχειρεῖται ἀναζητήσις ἀσφαλῶν αὐτῆς ἐρεισμάτων. Εἰς τὴν ἀγωνιώδη ταύτην ψηλάφησιν εὐνόητον δι' εἶνε ἀνάγκη νὰ βοηθηθῇ ἡ νέα ἑλληνικὴ γενεά, ἡ ζῶσα κατὰ τὸ ὀδυνηρὸν τοῦτο τῆς ἱστορίας μεταίχμιον, ὅπως ἀποκτήσῃ ὑγιᾶ κοσμοθεωρίαν, δι' ἣς θὰ ἰκανωθῇ νὰ θέσῃ σταθερὰς τὰς βάσεις τοῦ ἑλληνικοῦ μέλλοντος. Ἡ ἰσχυρὰ αὕτη ροπὴ τῶν συγχρόνων πρὸς ἀποτελεῖσιν ἰκανοποιητικῆς φιλοσοφίας τοῦ εἶναι, πρὸς ἐμβάθυνσιν εἰς τὸν νοῦν τῆς ἱστορίας καὶ διάγνωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς, ἀποτελεῖ κανονικὸν φαινόμενον τῶν κρισίμων τῆς ἱστορίας στιγμῶν· κατὰ τὰς μεγάλας καὶ ἀποτόμους καμπὰς τῆς ζωῆς τῶν λαῶν φυσικὸν εἶνε νὰ ὑψῶνται ἐκ νέου καὶ ὑπὸ νέαν ἐκάστοτε μορφήν τὰ μεγάλα ἀγωνιώδη προβλήματα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἄλλ' ἡ ἰδιάζουσα δριμύτης τῶν ψυχικῶν σπαραγμῶν τῆς ἰδικῆς μας ἐποχῆς μαρτυρεῖ ὅτι ὑπὸ ἐξαιρετικὴν ὄλως διὰ τὰς συγχρόνους γενεὰς μορφήν ἐξεπήδησαν τὰ προβλήματα ταῦτα, διὸ καὶ ἰδιά-

* Λόγος ρηθείς ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως κ. Γρηγορίου Παπαμιχαήλ ἐπὶ τῇ ἐπισημῇ ἐγκαθιδρύσει αὐτοῦ εἰς τὸ τῆς Πρωτανεῖας ἀξίωμα.

ζουσα δέον ἢ προσοχὴ πρὸς αὐτὰ νὰ στραφῇ.

Τὰ προβλήματα, κύριοι, ἅτινα ἀπὸ καταβολῆς τῆς ἡτένισεν ἢ ἀνθρωπότης, ἅτινα ἐλεύκαναν τοὺς κροτάφους διασήμων μεγαλοφυϊῶν ἀλλ' ἅμα νύττων κατὰ μεμονωμένας ἔστω στιγμὰς καὶ τῶν ἀπλουστέρων τὰ ψυχικὰ βάθη, — τὰ προβλήματα ἦσαν πάντοτε τὰ αὐτὰ κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῶν καὶ τὸ βάθος, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν κἂν ἐκάστοτε ἐνεφανίζοντο. Καὶ θὰ νομισθῶ ἴσως ὑπὸ τινων ὅτι λέγω κοινοτοπίαν ἀποφαινόμενος ὅτι δύο χιλιάδες ἑτῶν διεκήρυξαν, ἐμαρτύρησαν καὶ ἐκύρωσαν: ὅτι δηλαδὴ ὑπὸ οἰονδήποτε τύπον, ὅποτεδήποτε καὶ ὅσονδήποτε ἐπιτακτικὰ κἂν ἀνεπήδησαν τὰ προβλήματα ταῦτα, τὴν μᾶλλον ἱκανοποιούσαν καὶ ἀναπαύουσαν λύσιν ἔλαβον παρὰ τῆς θρησκείας ἐκείνης, ἧς πατήρ, ἰδρυτὴς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ χριστιανικὴ κοσμοθεωρία, μόλις γνωσθεῖσα, καὶ ἐγένετο ἀσπαστὴ ὑπὸ τῶν μᾶλλον ἑτεροκλήτων ἀνθρώπων καθ' ὄλην τῶν τε ἀτόμων καὶ τῶν ομάδων τὴν πολύτυπον καὶ πολύτροπον πνευματικὴν ποικιλίαν, πρὸ εἴκοσι δὲ αἰῶνων καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐδέσποσε τόσον τῶν ψυχῶν ὡς ἡ μᾶλλον λογικὴ καὶ ἀπλῆ, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐφετὸν ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἐδίψα ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νὰ ἀποβῇ ἢ γενεσιουργὸς τοῦ μεγάλου, πλουσίου καὶ ὑψηλοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἢ μᾶλλον ἐκλεκτὴ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπιτομὴ ἐναβρύνεται σήμερον. Τοῦτο δέ, διότι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε τὸ ὑψιστον εἰς τὸν ἄνθρωπον θεῖον δῶρημα, εἶνε τῆς ἀληθείας ἢ ἀποκάλυψις, ἦν τόσον ἐναγωνίως οὗτος ἐδίψα. Τῆς δίψης ταύτης καρπὸς ἐπίμοχθος ὑπῆρξαν τὰ μεγάλα φιλοσοφήματα ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν τὴν ἀγωνίαν τῶν φιλοσοφικῶν ἐκζητήσεων καὶ ψηλαφήσεων ὁ ἄνθρωπος δὲν συνέλαβε τὴν ἀλήθειαν, διότι αὕτη δὲν εἶνε τῆς διανοίας αὐτοῦ ἐπίτευγμα, διὰ τὸ ἐπισφαλὲς καὶ ὀλισθηρὸν τοῦ ἀνθρώπινου λόγου καὶ τὸ ἐπιρρεπὲς αὐτοῦ εἰς ἀτέμονα πλανήματα. Οὐδ' ἐκ τῶν θρησκειῶν τις ἠδυνήθη νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν δίψαν ταύτην, διότι παρὰ τὰ ἐν αὐταῖς ψήγματα τῆς ἀληθείας, οὐδὲ μία ἐνεφάνισε τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ βάθος αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν, τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν αὐτοῦ πλήρωμα. Διότι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶνε μία

τῶν θρησκειῶν, ἀλλ' ἡ θρησκεία, ἡ μόνη δηλαδὴ ἐξ ὀλοκλήρου καλύπτουσα τὴν ἔννοιαν τῆς θρησκείας καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ πλάτος καὶ βάθος, ἡ μόνη πραγματοποιῶσα τὴν ἰδέαν αὐτῆς· εἶνε τὸ πλήρωμα τῆς θρησκείας ἅτε περιλαμβάνων μὲν πάσας τὰς ἐπὶ μέρους ἐν ταῖς θρησκείαις ἀξίας, συμπληρῶν δὲ ἀπολύτως τὸ ἐν αὐταῖς ἀπομένον μαῖζον κενὸν οὕτως, ὥστ' ν' ἀνταποκρίνηται πλήρως πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἡ γνησία, ἡ ἀκεραία, ἡ πλήρης καὶ ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια ἀπέναντι τῆς φαινομενικῆς, κλασματικῆς, ἀτελοῦς, μετὰ πλανῶν συνυφασμένης καὶ ἄρα σχετικῆς ἀληθείας τῶν λοιπῶν θρησκειῶν, ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ καθολικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ ὡς διδασκαλίας καὶ ἠθικῆς καὶ λατρείας.

Ἡ φύσις αὕτη τοῦ Χριστιανισμοῦ προκύπτει κατάδηλος ἐκ τῆς ἀναλύσεως τῆς οὐσίας αὐτοῦ καὶ τοῦ βάθους, ἐξ ἧς διαπιστοῦται ἡ μοναδικὴ αὐτοῦ ἐν τῇ θρησκευτικῇ πολυμορφίᾳ θέσις.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν θρησκειῶν ὁ Χριστιανισμὸς ἀνακύπτει ὡς τι παντάπασιν νέον, αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον. Ὅτι ἡ ἀνθρωπότης παρεσκευάζετο βαθμηδὸν διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς πλήρους ἀληθείας, μαρτυρεῖ πρὸς τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ καὶ ὁ σπερματικὸς τῆς φυσικῆς Ἀποκαλύψεως λόγος, τὰ ἐν ταῖς προχριστιανικαῖς δηλαδὴ θρησκείαις ψηγμάτια τῆς ἀληθείας, τινὰ τῶν ὁποίων, δι' ἀναλογίαν τινὰ καὶ ὁμοιότητα πρὸς χριστιανικὰς ἀληθείας, ὑπὸ τινων ἐπιπολαίων ἐξελήφθησαν ὡς ἀπὸ τῶν ἄλλων θρησκειῶν πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν δάναει. Οὕτω αἱ ἀτέλεις αὐταὶ ἀλήθειαι τῆς φυσικῆς Ἀποκάλυψεως ἀπετέλεσαν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἐν Χριστῷ πλήρους ὑπερφυσικῆς Ἀποκαλύψεως. Ἀλλ' ὅσον δήποτε κἂν αὕτη δὲν ἐπῆλθεν ὡς καταλυτικὴ τῶν ἀποκτηθέντων, ἀλλ' ὡς πλήρωμα τῶν κενῶν, τὸ πλήρωμα τοῦτο ὑπῆρξε τόσον ἀπολύτως νέον, ὥστε νὰ δημιουργήσῃ μίαν πρωτοφανῆ καινότητα, πρωτότυπον καὶ πρωτάκουστον μεταβολὴν, ριζικὴν τῶν πάντων μεταμόρφωσιν.

Ὁ φορεὺς τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης ἐγένετο κομιστὴς «καινῆς διδαχῆς» εἰς τὸν κόσμον, «διαθήκης καινῆς» μετ' «ἐντολῶν και-

νῶν» πρὸς τὸν ἄνθρωπον, διὰ τῶν ὁποίων οὐ μόνον ὁ ἄνθρωπος ἀποβαίνει «καινός», ἐκ παλαιᾶς ζύμης εἰς «φύραμα νέον» δι' ὀλοκληρωτικῆς ἀνακαινώσεως ἰσουμένης πρὸς νέαν αὐτόχρομα γέννησιν, ἀλλὰ καὶ πάντα συλλήβδην «καινὰ ἐποιήθησαν».

[Συνεχίζεται]

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ἀποστολὴ τῶν ἑλληνικῶν Μονῶν.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ἐν τῇ προσλαλιᾷ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ θεμελιώσει τῆς Μονῆς τοῦ Μ. Σπηλαίου εἶπε, πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ τὰ ἐξῆς: «Ἄν αἱ ἀκροπόλεις καὶ τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος ἐκφράζον τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐθνικοῦ βίου μας, αἱ Μοναὶ ἐκφράζον τὴν ἔννοιαν τοῦ χριστιανικοῦ βίου. Αἱ Μοναὶ εἶνε μεγάλαι εἰκόνες τῆς τεραστίας ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὁ δὲ μοναστικὸς βίος ἀπαρτίζει τὴν τελειότεραν ἔκφασιν τῆς πνευματικότητος τοῦ Ἐδαιγελίου καὶ εἶνε προῶν τοῦ ἡθικοῦ πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπερ διεγείρει τὸν πόθον τοῦ ἀνθρώπου πρὸς βίον τελειότερον. Αἱ Μοναὶ ὑπῆρξαν τὰ μεγάλα κέντρα τῆς ἀναπτύξεως, τῆς δράσεως, τῆς ὑπώσεως, τῆς μεγαλοουρίας τῆς χριστιανοελληνικῆς διανοήσεως. «Οἱ μοναχοὶ—λέγει ὁ διαμαρτυρούμενος Moschein—ὑπεστήριξαν τὰ λείψανα τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν, συνήθροισαν καὶ διὰ τῆς ἀντιγραφῆς διέσωσαν τὰ παλαιὰ κείμενα, ἔσχον τὰς μόνας βιβλιοθήκας, αἵτινες ὑπελείποντο κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Τὰ Μοναστήρια ἐγένοντο αἱ παρακαταθήκαι τῶν δημοσίων ἐγγράφων, τῶν βασιλικῶν διατάξεων καὶ ἐν γένει πάντων τῶν μνημείων τῆς ἱστορίας». Ἀλλὰ καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν τὰ μάλιστα ἐξυπηρέτησαν....»

Ἡ Μονὴ τοῦ ὁσίου Μελετίου.

Τὴν λαμπρὰν σειρὰν τῶν διαλέξεων τῆς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν ἐπεσφράγισε τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, κατὰ τὴν «Ἐστίαν», μία ἐξαιρετικοῦ ενδιαφέροντος διάλεξις τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ὁρλάνδου περὶ τῆς κατὰ τοὺς προβούτους τοῦ Κιθαιρώνας κειμένης μονῆς τοῦ ὁσίου Μελετίου καὶ τῶν παραλαυρίων αὐτῆς. Κατὰ τὴν διάλεξιν ὁ ρήτωρ, ἀφοῦ ἀνέφερε συντόμως περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι θρησκευτικῆς δράσεως τοῦ ὁσίου Λουκά, Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε καὶ τοῦ ὁσίου Μελετίου, ὠμίλησεν ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ βίου τοῦ τελευταίου ὁσίου ἐπὶ τῇ βάσει δύο βιογραφιῶν αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι συνετάχθησαν ἀπὸ τὸν Μεθώνης Νικόλαον καὶ τὸν Πρόδρομον καὶ τὰς ὁποίας ἐπ' ἐσχάτων συνεξέδωκεν ὁ Μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος. Τὴν διήγησιν τοῦ βίου τοῦ ὁσίου ἐπηκολούθησε λεπτομερῆς ἀπαρίθμησις τῶν κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα εὐκτηρίων, ἐνθα ἔζησεν ὁ ὁσίου, καὶ τέλος περιγραφὴ ἀπὸ ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ζωγραφικῆς ἀπόψεως τῆς νῦν σωζομένης καὶ ὑπὸ

τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἀνασταθείσης μονῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχει καὶ ὁ τάφος τοῦ ὁσίου. Πλὴν ὅμως τῆς κυρίως Λαύρας, ὁ κ. Ὁρλάνδος κατώρθωσε νὰ ἀνεύρη καὶ ἐξ τῶν πολλῶν αὐτῆς παραλαυρίων, τὰ ὁποῖα ἀφ' ἐνὸς μὲν συνετάμισε πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν κειμένων μνημονευόμενα, ἀφ' ἑτέρου δὲ περιέγραψε, προβαλὼν καὶ πολλὰς εἰκόνας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐμφάνεται τὸ ἀρχιτεκτονικὸν αὐτῶν σχέδιον καὶ ἡ σχέσις τινῶν ἐξ αὐτῶν πρὸς τὸ σχῆμα τῆς κυρίως Λαύρας. Προβολή, τέλος, εἰκόνων τοιχογραφιῶν καὶ ὠραίων γλυπτῶν προερχομένων ἐκ τῆς μονῆς καὶ τῶν παραλαυρίων αὐτῆς, πρὸς δὲ καὶ ἐπίδειξις εἰκόνων τῆς ἀνακαινώσεως τραπέζης τοῦ καθολικοῦ κατέστησαν λίαν ζωηρὰν τὴν σπουδαίαν διάλεξιν.

*

Μέγα συγκαντροῦται τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἐφέτος ἐν Edinburg ὑπακουμένην παγγουσιανικὴν Συνδιάσκεψιν, ἧς θὰ μετὰσχῶσιν ὑπὲρ τοῦς 400 ἀντιπροσωποὶ πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν ὁμολογουσῶν τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡδη 20 Ἐκκλησίαι ὄρισαν τοὺς ἀντιπροσώπους των, ἀσφαλῶς δὲ ὁ ἀριθμὸς θὰ ὑπερβῇ τὴν ἑκατοντάδα. Εἰς αὐτὰς περιλαμβάνονται ἀγγλικανοί, ὀρθόδοξοι, βαπτισταί, κογκρηγκασιοναλισταί, μεθοδισταί, παλαιοκαθολικοί, πρεσβυτεριανοί, μεταρρυθμισταί κλ. Ἡ πανηγυρικὴ ἐναρξίς τῆς Συνδιασκέψεως θὰ γείνη τῇ 3 προσεχούσῃ Δεκεμβρίου, τὸ δὲ πρόγραμμα τῶν συζητήσεων περιλαμβάνει τὰ ἐξῆς θέματα: Ἡ θεία χάρις· Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ κόσμος· τὰ Μυστήρια καὶ ἡ Ἱερουσὴν· ἡ ἐνότις τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ προσευχῇ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΑΛΛΑΟΣ

Ἐπαναλαβούσα τῆς ἐργασίας αὐτῆς· ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο συνεδρίας κατὰ τὴν λήγουσαν ἐβδομάδα ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ διαφόρων ὑπηρεσιακῶν ζητημάτων.

— Ἐχορηγήθη δεκαήμερος ἀπουσίας ἄδεια δι' Ἀθήνας τῷ μὲν Σεβ. Μητροπολίτῃ Τρίκκης καὶ Σταγῶν διὰ λόγους ὑγείας, τῷ δὲ Σεβ. Μητροπολίτῃ Σάνθης δι' ὑποθέσεις τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἀπενεμήθη χάρις τῷ καθηρημένῳ ἱερομονάχῳ Μεθόδιῳ Παπαδημητρίου τῆς ἰ. μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας.

— Τὸ ὑπουργεῖον Ὀρθοξενισμῶν καὶ Παιδείας συνιστᾷ δι' ἐγκυκλίου ἀπάσαις ταῖς ὑπ' αὐτὸ ὑπηρεσίας, ὅπως δημοσιεύονται αἱ διακηρύξεις δημοπρασιῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων, εἰ δυνατὸν καὶ ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη ἡμερησίᾳ πρωτῆν ἐφημερίδι ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐφημερίς τῶν δημοπρασιῶν καὶ τῶν πλειστηριασμῶν».

— Ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῷ Ἀρχιεπισκοπῆς αὐτῆς Ἀρχιμ. Σπυρίδωνι Ἀλιβεζάτῳ δεκαπενθήμερος ἀναρροστικὴ ἄδεια.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέφρασε τὰ συγχαρητήρια αὐτῆς πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Γεννάδιον ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τῆς ἐν Θεσσαλονικῇ ἀρχιερατίας αὐτοῦ.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Γεννάδιος ἐγεννήθη τῷ 1869 ἐν Μυσοπόλει τοῦ Νομοῦ Προύσης, τῆς ὁμωνύμου ἰ. μητροπόλεως. ἀπεφοίτησε δὲ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης τῷ 1893. Ἐχορημάτισε Σχολάρχης καὶ ἱεροκήρυξ ἐν Κορυθίῳ μέχρι Μαΐου τοῦ 1897, ὅτε προσελήφθη ὡς Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, προαχθεὶς εἰς Ἀρχιεπιγραμματέα κατὰ Μαΐον τῷ 1902. Κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1905 ἐξελέγη Μητροπολίτης Λήμνου, κατὰ Μαΐον δὲ τοῦ 1912 διατελῶν Συνοδικὸς προήχθη εἰς τὴν Μητροπολιν Θεσσαλονίκης, ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς ὁποίας συμπληροῦ εἰκοσιπενταετίαν.

— Ὡσαύτως ἡ Ἱερά Σύνοδος διεβίβασε τηλεγραφικῶς τὰς συγχαρητήριους αὐτῆς προσεήσεις πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ἄγοντα τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς ἀρχιερατείας αὐτοῦ τῇ 20 Μαΐου 1937. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος ἐγεννήθη ἐν Τήνῳ κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1868, ἐξεπαίδευσθαι δ' ἐν Πειραιεὶ καὶ Ἀθήναις. Ἀποφοιτήσας Συνέσιος Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἐδίδασκεν ἐν Πειραιεὶ ἐπὶ 20ετία, ὑπῆρξε δὲ εἰς τῶν ἰδρυτῶν τοῦ ἀριστα λειτουργούντος ἐκτοτε «Πειραιικοῦ Συνδέσμου». Εἶτα ἐχορηγήσεν ἐπὶ 10ετίαν ἱεροκήρυξ ἐν Χαλκίδι καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐδημοσίευσε δὲ λόγους καὶ διαφόρους πραγματείας. Τῇ 20 Μαΐου 1912 ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ποιμαίνει δ' ἐκτοτε μετὰ ζήλου τὴν κληρωθεῖσαν αὐτῷ ἐπαρχίαν.

— Τὴν ἐσπερὰν τῆς παρελθούσης Πέμπτης ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀπῆλθεν εἰς Μυτιλήνην, ὁπόθεν θὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τινας ἡμέρας.

— Ἴνα οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου λάβωσιν εἰς ὁμῶς ἐποπτείας γνῶσιν τῶν ἀπὸ τῆς θείας λειτουργίας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας διαφορῶν τῶν λειτουργιῶν τῶν ἄλλων χριστιανικῶν δογματικῶν, ὁ καθηγητὴς τῆς Δειτουργικῆς κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτος, μετὰ συνανόησιν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον τῶν ἐνταῦθα Ἀρμενίων Σεβ. Καραμπέτι Ματζλεμιάν, ὠδήγησεν αὐτοὺς τῇ παρελθούσῃ ἑβδομαδίᾳ εἰς τὸν καθεδρικὸν αὐτῶν ναόν, ἐνθα παρηκολούθησαν τὴν εἰδικῶς δι' αὐτοὺς γενομένην λειτουργίαν, ἣ; τὸ πλοῦσιον τελετουργικόν, τὴν μυστικοπάθειαν, τὴν κατάνυξιν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν τάξιν ἐθαύμασαν. Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος τῶν Ἀρμενίων, διὰ λόγου ἐνθουσιώδους εὐχαριστήσας τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς πρὸς τὴν λειτουργικὴν πράξιν τῆς ἁρμενικῆς Ἐκκλησίας, ἠύχθητε τελευτῶν ὑπὲρ τῆς μακροήμερας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Μεταξά, ὁ δὲ καθηγητὴς κ. Ἀλιβιζάτος ἀπαντῶν ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν φοιτητῶν διὰ τὴν ψυχικὴν ἀπὸ τῆς ἀρχαιοπραγεστάτης ταύτης θείας λειτουργίας ἀπόλαυσιν καὶ εὐλογίαν, ἐξῆρξε τὴν στενήν συγγένειαν τῶν Ἐκκλησιῶν ὁρθοδόξου καὶ ἁρμενικῆς, καταφαινομένην καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ τελετουργικοῦ, ὡς ἐκ τῆς κοινῆς ἀμοτέρας καταγωγῆς, ἠύχθη δ' ἐν τέλει ὅσας ἀποστέλλωνται νεαροὶ ἁρμενιοὶ κληρικοὶ εἰς τὴν Θεολογικὴν τοῦ Πανεπιστημίου Σχολὴν πρὸς σπουδὴν τῆς θεολογίας, λίαν συντελεστικὴν εἰς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἔρῳ τῶν χωρικοῦσῶν τὰς δύο Ἐκκλησίας διαφορῶν καὶ ἀνασύνδεσιν τῶν ἀρχαίων αὐτῶν δεσμῶν.

— Τῇ 16 Ἰουλίου 1934 ὡς γνωστὸν ἡ περιώνυμος Μονὴ τοῦ Μ. Σπηλαίου ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Καλαβρυτῶν ἐγένετο παρανάλαμα τοῦ πυρός. Ἀπεφασίσθη δὲ τότε εὐθὺς ἀμέσως ἡ ἀνοικοδόμησις αὐτῆς. Πρὸς τοῦτο διὰ νόμον ὁ Ὁργανισμὸς Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας συνῆψε δάνειον ἐκ 10.000.000 δραχμῶν ἐξαφλητέον ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῆς Μονῆς. Μετὰ δὲ τὰς προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας καὶ τὴν ἐκπόνησιν τῶν σχεδίων, αἶμα ἐνέκρινεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῇ Πέμπτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, 13 Μαΐου 1937, ἐτέθησαν τὰ θεμέλια τῆς ἀνοικοδομησῆς τῆς Μονῆς, τελεταρχοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῶν Πριγκήπων Ἀνδρέου καὶ Πέτρου, τοῦ Ὑπουργοῦ Ὀρθοκρυμάτων καὶ Παιδείας, ἄλλων ἐπισήμων καὶ πολλοῦ κόσμου. Ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῶν Πριγκήπων μετέβη διὰ τοῦ θαλασσοῦ «Ψαρά» εἰς Διακοπτόν ἐκεῖθεν διὰ τοῦ ὁδοντοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐπίπτος εἰς τὴν Μονὴν ὅπου ἀφίκετο τῇ 2, 40' π. μ. Μετὰ τὴν ἱεράν τελετὴν ἐπὶ ἐγκαίνιοις, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἔθηκε τὸν θεμέλιον λίθον, ὁ δὲ Σεβ. Μητροπολίτης ἀπήγγειλεν ἐπίκαιρον προσελαλίαν ἀπήγηθαι ἐν ὀλίγοις τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς μεγάλας ἐν τῷ παρελθόντι ὑπερησίας τῆς Μονῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος, ἐξῆρας τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῶν Μονῶν καὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ παραστήσας τὴν ἰδιαιτέραν σημασίαν, ἣν ἔχει τὸ γεγονός τῆς θεμελιώσεως τῆς Μονῆς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β', συνεχίζοντος οὕτω τὰς παραδόσεις τῶν ἀειμνήστων

ἡμῶν Βασιλέων τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς.

— Τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων ἐν Καρδίτῳ ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ καθιερωθεῖσα λιτανεὶα τῶν σεπτῶν λειψάνων τοῦ Ἱερομάρτυρος Σαραφείμ Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου τοῦ Θαυματουργοῦ. Φιλικῶς παρακληθέντες ὑπὸ τοῦ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος, παρευρέθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θηβῶν Συνέσιος, Θήρας Ἀνθίμος, Λαρίσης Δωρόθεος καὶ Φωκίδος Ἀθανάσιος, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως παρέστη ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Γ. Λογοθέτης, ὁμοίως ὁ Μέγας ἀρχιεπίσκοπος Λαρίσης Στρατηγὸς Μπάκος, ὁ Φρούραρχος Τριγκάλων Συντῆχος κ. Δ. Τριανταφίλλιδης καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαί. Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ ἀφ' ἐσπέρας ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ ὁ Σεβ. Φωκίδος κ. Ἀθανάσιος ὄν προσεφώνησεν ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος, περὶ τὸ τέλος δὲ τοῦ Ἐσπερινοῦ ὁ Σεβ. Φωκίδος ὠμίλησε πρὸς τὸ κατακλύσον τὸν ναόν πλῆθος τῶν χριστιανῶν πλέξας τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου, ὡς καὶ ὁ θεολόγος κ. Β. Παπαδάκης. Τὴν ἰδίαν ἐσπερὰν ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος παρέθεσεν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ μεγάρῳ ἐπίσημον δεῖπνον πρὸς τιμὴν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν καὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, εἰς ὃ παρεκάθησαν 20 πρόσωπα, πρόποισιν δ' ἡγήσεν ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιὴλ εὐχαριστήσας τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας καὶ τὸν κ. ὑπουργόν τῆς Δικαιοσύνης διότι ἐτίμησαν τὴν ἐορτήν, ἀπήντησαν δὲ ὁ Σεβ. Θηβῶν καὶ ὁ κ. ὑπουργός. Τὴν ἐπαύριον, ἡμέραν τῆς ἐορτῆς, ὁ προσεφώνων τῆς πανηγύρεως Σεβ. Θηβῶν κ. Συνέσιος ἐνεδύθη ἐν τῇ Σολέᾳ τοῦ ναοῦ. Μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας περὶ ὥραν 10 1/2 ἐγένετο σεμνὴ λιτανεὶα τῶν ἱερῶν λειψάνων ἣν ἠκολούθησαν λόγος στρατοῦ, ἡ Φιλαρμονικὴ μουσικὴ, οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου, ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Θηβῶν Συνέσιος, Λαρίσης Δωρόθεος, Θήρας Ἀνθίμος, Φωκίδος Ἀθανάσιος, Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιὴλ μετὰ ἐξήκοντα ἱερέων φερόντων λευκὰ φελόνια καὶ 4 διακόνων. Τῆς πομπῆς προηγείτο ἐφιππὸν ἀπόσπασμα καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ἑθνομάρτυρος Ἐπισκόπου Τριγκῆς καὶ Λαρίσης Διονυσίου τοῦ Σκωλοσφόρου ἀνεχομένη ὑπὸ δύο φουστανελοφόρων μαθητῶν, μαρτυρήσαντος ταῦτοχροῦς μετὰ τοῦ Ἱερομάρτυρος Σαραφείμ. Ἡ πομπὴ ἔστη ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως ἐνθα ἀπεπέμφθη δέσεις ὑπὸ τοῦ Σεβ. Θηβῶν κ. Συνέσιου, κατόπιν δὲ ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ ὠμίλησε ἱστορήσας τὴν ἐθνεγεσίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατ' ἡν δύο Ἱεράρχαι διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἐπότισαν τὸ δένδρον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας, ἔστρεψε δὲ τὴν εἰκόνα διὰ στεφάνου δάφνης ἐκεῖθεν δὲ ἡ πομπὴ ἐφθάσεν εἰς τὸν ναόν. Τῆς ὅλης πομπῆς τελετάρχης ἦτο ὁ ἐν Ἀθήναις ἐφημέριος πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἀθανάσιος Κοκτογιάννης ζηλευτὴν διατηρήσας τάξιν. Τὴν μεσημβρίαν ἐν τῷ Δημοτικῷ κήπῳ παρετέθη γεῦμα ὑπὸ τοῦ Δήμου πρὸς τιμὴν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Λογοθέτου, περὶ δὲ τὴν ἡμέραν οἱ Σεβ. Μητροπολίται καὶ ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης παρευρέθησαν εἰς ἐορτὴν δοθεῖσαν ἐν τῷ Γυμναστηρίῳ ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἀπεχώρησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται καὶ ὁ κ. ὑπουργὸς διὰ Λάρισαν.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνηγόρευσε διδάκτορα τῆς Θεολογίας τὸν κ. Ἰω. Καρμίρη, παρεδέχθη δὲ ὑφηγητὴν τῆς ἔδρας τῆς Κ. Διαθήκης τὸν κ. Βασ. Ἰωαννίδην, ἀμοτέρους μετὰ λίαν ἐπιτυχῆ δοκιμασίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ ἐφημερίδι «Λόγος», ἐκδοθεμένη ὑπὸ τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Βαρσοβίᾳ, ὅτι περὶ ἀρχόμενον τὸν παρελθόντα μῆνα Ἀπρίλιον ἐν Βελιγραδίῳ συνεκροτήθη συνέλευσις τῶν ὑπερορίων ῥώσων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν πρὸς διάσκεψιν ἐπὶ τῆς παρούσης καταστάσεως πραγμάτων τῆς ἐν διασπορᾷ ῥωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος. Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1935 εἶχεν ὀρθῶς μία προσωνοδικὴ ἐπιτροπὴ πρὸς προπαρασκευὴν τῆς ἐν λόγω συνελεύσεως,

Κατὰ ταύτην παρέστησαν ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Σερβίας Βαρνάβας, τὸ προεδρεῖον δὲ κατείχεν ὁ μητροπολίτης Ἀναστάσιος, πρωτοπρωεβύτεροι καὶ καθηγηταί. Πρῶτος ὠμίλησεν ὁ μητροπολίτης Ἀναστάσιος ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς σημασίας τῆς συναλεύσεως, μετ' αὐτὸν δὲ ὁ κόμης Γράμπε καὶ εἶτα ὁ γραμματεὺς τῆς προ-συνοδικῆς ἐπιτροπῆς Κ. Νικολάγιεφ, ὅστις, ἀφοῦ ἐξέθεκεν ἐν συντομίᾳ τὰ ἱστορικά γεγονότα—ἦτοι τὴν ὑπὸ τῶν τούρκων κατάληψιν τῶν σλαβικῶν κρατῶν καὶ τοῦ Βυζαντίου—εἶτα «μετήνεγκαν τὸ κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας ἐκ τῆς ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν ρωσικὴν γῆν», ἀνεπίτηξεν πῶς «ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων κατέστησεν τὴν ρωσικὴν Ἐκκλησίαν ἐν ὅλῃ τῇ ὕψηλῃ τὸ κυριώταρον στήριγμα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως». Ἐπὶ χίλια ἔτη—ἐξηκολούθησεν ὁ ἀγορητής—ἀπὸ τῆς βαπτίστως τῆς Ρωσίας ἡ ρωσικὴ Ἐκκλησία ἀνεπτύχθη καταπληκτικῶς. Πρὸ τοῦ πολέμου ἠριθμοὶ 130 ἑκατομ. πιστοῦς, ἡ ἱεραρχία τῆς ἀπετάλειτο ἐκ 3 μητροπολιτῶν, 13 ἀρχιεπισκόπων καὶ 280 ἐπισκόπων, ὁ δὲ κληρὸς τῆς ἀνήρχετο εἰς 56.000 ἱερεῖς καὶ 23.000 διακόνους. Εἶχε 1300 μοναστήρια, 52.000 ἐνορίας, περὶ τοῦς 100.000 ναοὺς καὶ ἱερῶς τόπους ἐν γένει. Ἦτο στήριγμα τοῦ χριστιανισμοῦ ἰσχυρότερον τοῦ καθολικισμοῦ. Ἦ ἐξόντως τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας εἶνε ἐξόντως αὐτοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ, σήμερον δὲ ἐκ τοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ πειράματος ἐπέστησεν περὶ τοῦτου ὁ καθολικισμὸς. Οὐχ ἦσαν, κατὰ τὴν σημασίαν τῆς καταστροφῆς τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐπεξήλθε κατ' αὐτῆς ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἐλαττώσασα εἰς τὸ δυνατόν τῆς διαξαγωγῆς τῆς καθολικῆς προπαγάνδας ἐν Ρωσίᾳ καὶ διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ τῆς ρυθμοῦ ὑποσκαπτουσα τὴν ἐν Πολωνίᾳ Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Δὲν παρεσχεν βοήθειαν καὶ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις μάλιστα ἐπὶ τινα χρόνον ὑπεστήριξε τὴν «Ζῶσαν Ἐκκλησίαν» κατὰ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος (Σ. Ε. Τοῦτο εἶνε ἀνακριβές). Οὐχ ἦσαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀντίθετοι, ἐκδήλωσαν δὲ τῆς ἐσωτερικῆς τῆς δυνάμεως ἀποτελεῖ ἡ ἰδρυσις τῆς ὑπερροῆς Ἐκκλησίας. Το κοινὸν τοῦτου ἔργου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ λαοῦ δένον ἡ ἐνισχυθῆ ἔν τῃ παρουσίᾳ συναβύσει καὶ πρὸς τοῦτο καλεῖται εἰς συνεργασίαν ὁ ὑπερόριος ρωσικὸς πληθυσμὸς.

—Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ Βερολίνιος τύπος, αἱ σοβιετικαὶ ἀρχαὶ ἀπὸ τινος λαμβάνουσι πολυαριθμους αἰτήσεις περὶ ἀνοίγματος ναῶν κλεισθέντων πρὸ τινων ἐτῶν, ἄδειαν δὲ πρὸς τοῦτο δύναται νὰ ἐκδίδῃ μόνον τὸ τμήμα τῶν θρησκευμάτων τῆς Γκαπεού, ἥτις ὁμοῦ παρέχει ταύτην μόνον ὑπὸ τοῦς ἐξῆς ὅροις: α) πιστοποιητικὸν ὅτι οἱ αἰτούντες εἶνε πολιτικῶς νομιμόφρονες· β) ὁ ναὸς τοῦ ὁποῖου ζητεῖται τὸ ἄνοιγμα δένον ἢ ἀ. ἐξῆς τοῦ ἐγγυτέρου σχολείου περιεσώτερον τοῦ 1½ τῆς ὄρας (πεξῆ)· γ) τὸ κτίριον τοῦ ναοῦ δένον νὰ ἦνε σεφρώτατον· καὶ δ) αἱ πολιτικαὶ ὁργανώσεις τῶν ἀθέων δέν πρέπει νὰ ἀντιπροβάλλουν βασιμους ἐνστάσεις.

—Καθ' ἃ ἀνακοινῶν τὸ πρακτορεῖον ΚΙΡΑ, ἡ διεύθυνσις τῆς συνομοσπονδίας τῶν ἀθέων τοῦ τμήματος τῆς Μόσχας ἀνήγγειλεν δεῖ ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου διαβίβασεν εἰς τοὺς ἰσπανοὺς δρόμους ὡς δῶρα σὺν ἄλλοις καὶ 60.000 ἀντιθρησκευτικὰ φυλλάδια.

ΡΩΜΑ·ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τὸ Tablet τοῦ Λονδίνου, ἐν τοῖς καθολικοῖς κύκλοις τοῦ Βελιγραδίου ἐπικρατεῖ αἰσιοδοξία ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὑπὸ τῆς σερβικῆς Βουλῆς ἐπικυρώσεως τοῦ μεταξὺ τῆς Νοτιοσλαβικῆς καὶ τοῦ Βαλκανοῦ κογκορδάτου. Κατὰ τοὺς κύκλους τοῦτους, ἡ παρούσα κυβέρνησις ἐκλήροτόμησε δύο κογκορδάτα: τὸ μετὰ τοῦ Μαυροβουνίου τῷ 1885 καὶ τὸ τῆς Σερβίας μεταξὺ Λέοντος ἱ' καὶ Πέτρου α', ἀμφότερα ἀφορῶντα εἰς περιορισμένον τότε ἀριθμὸν καθολικῶν. Σήμερον ὁμοῦ ἡ μεταπολεμικὴ νοτιοσλαβικὴ κυβέρνησις ἐκτείνεται μέχρι καὶ τῆς Σλοβενίας, ἥτις εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου καθολικὴ, καὶ τῆς Κροατίας, κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἐπ' ἴσης καθολικῆς. Κοινὸν κογκορδάτον, τακτοποιεῖ τὰς σχέσεις τῶν δύο τοῦτου ἐπαρχιῶν, θὰ ἀποβῆ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κυβερνήσεως, διότι θὰ συντελεσθῆ εἰς τὴν κατεύνασιν τῶν πνευμάτων, τῶν ὁποίων

ἡ γνωστὴ ταραχὴ παρέχει πράγματα εἰς τὸ Νοτιοσλαβικὸν κράτος, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον δι' αὐτοῦ ἀνεργατοῦνται οὐχὶ μόνον οἱ καθολικοί, ἀλλὰ καὶ τοῦ κογκορδάτου καθιεροῦνται ἡ παλαιοσερβικὴ λειτουργία, οὕτω δ' αἴρεται πᾶσα θρησκευτικὴ διαφωνία.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ ἐλλογίμου Γυμνασιάρχου κ. Ἀντωνίου Μασουρίδου ἐξεδόθη εἰς κομψὸν τεῦχος ὑπὸ τίτλῳ «Ἀλαγονικά» ἱστορία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καλαμῶν ὄρεινου τέως Δήμου Ἀλαγονίας ἐν 432 σελίδων (Ἀθήναι 1936). Ὁ συγγραφεὺς διὰ πολλῶν επιχειρημάτων ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ὄρεινὴ καὶ ἄγονος Ἀλαγονία κατέχει τὴν περιοχὴν τῆς ἀρχαίας Δευθαλιότηδος, ἥτις κειμένη ἐν τοῖς ὄρεισις τῆς Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας, ἐνθα τὸ ἱερὸν τῆς Λιμνάτιδος Ἀρτέμιδος, κατέστη ἐπὶ αἰῶνας τὸ μῆλον τῆς ἐριδος μεταξὺ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν Μεσσηνίων. Ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ, μετὰ τὴν εἰσαγωγήν, ἐξετάζεται ἡ τοπογραφία τῆς ἀρχαίας Δευθαλιότηδος, παρατίθεται δὲ καὶ τοπογραφικὸς χάρτης. Τὸ ὄνομα Δευθαλιότης προήλθεν ἐκ τῆς λέξεως δένδρη, ἥτις σημαίνει ἀνθοσμίον ὄλον ἄκρον (ἀβραστον). Περὶ δὲ τῆς πόλεως ἦγον δύο ἀμαξίτοι ὄδοι εἰς Σπάρτην, ἡ μία περὶ τὴν Ἀμφίαν, ἐνθα φαίνονται εἰς ἀρματοδρομαίαι διήκουσαι πρὸς Φαλαίσιαν, ἡ δὲ ἕτερα καθυψύνατο πρὸς τὰς ὀρεινὰς Φαλάς κειμένης πλησίον τῆς σημερινῆς Γιάννιτσας, καὶ ταύτης δὲ ἀναφαίνονται νῦν ἴχνη τειχῶν. Ταύτην τὴν ὁδὸν διήγνησεν ὁ Τηλέμαχος ἀρματοδρομῶν πρὸς τὴν Σπάρτην.

Ἐἰς τὴν ἀρχαίαν Δευθαλιότηδα ἔβαινον τὰ ἱερά τοῦ Διονύσου εἰς θέσιν Σιδηροβάγενο ἐνθα ἀναφαίνονται καὶ νῦν ἀρχαία εἰρήπια τοῦ Πανός εἰς θέσιν «λιθομένο φαίδι» ἐν τῷ σπηλαίῳ σαζομένων εἰσὶ ἐπιγραφῶν αἴτινες καὶ δημοσιεύονται καὶ ἐρημνεύονται. Ἄλλ' ἐπίσημον ἱερὸν ἦτο τῆς Λιμνάτιδος Ἀρτέμιδος κειμένη ἐν Λίμναις εἰς τὴν σημερινῆν θέσιν Βόλιμνο, ἐνθα ὑπάρχουσι εἰρήπια καὶ ἐνεπίγραφοι πλάκες ἐκτισμέναι εἰς τὰς γωνίας τοῦ ναοῦ Παναγία ἡ Βολιμνοτίσσα, αἴτινες καὶ δημοσιεύονται. Εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο, εἰς τὰ σύνορα Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας κείμενον, ἐγένοντο αἱ πρώται κροστοβαί μεταξὺ τούτων ἐν ὄρει ἔορτῶν καὶ ἀγῶνων ἐξ οὗ ἐκινεῖται ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος (780 π.χ.). Ἐξετάζονται εἶτα οἱ κατόπιν ἀγῶνες μέχρι τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Σλαύων τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς καὶ τῆς τουρκοκρατίας, περιγράφεται δὲ ἡ κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα δρασία τῶν Ἀλαγονίων ἀρχηγῶν.

Εἰς τὸ τρίτον μέρος περιγράφονται αἱ ἐν Ἀλαγονίᾳ Μοναὶ Ζωοδόχου Πηγῆς, Μαρδακίου, Σιδηροπόρτας, Θεολόγου, ἀγίου Ἀντωνίου, ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Μελέ, δημοσιευομένων καὶ πατριαρχικῶν σιγγιλλίων. Ἐν τῇ μονῇ Μαρδακίῳ ἐμόνασεν ὁ πρῶν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Προκόπιος ἐκ τοῦ παρακειμένου χωρίου Σίτσοβα καταγόμενος καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν ἐνθα καὶ τὰ ὀστά του ἀπόκεινται, τὸ 1812 ἔτος. Ἐν δὲ τῇ μονῇ Μελέ ἔβαινον τὰ ἀποτεφρωθέντα ὑπὸ βεβήλου χειρὸς μεγαλοπρεπῆ Δημάκεια ἐκπαιδευτήρια, ἀνεγερθέντα ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἀλαγονίας εὐαργέτου Πέτρου Δημάκη, ἐνθα καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας περιώνυμος ὑπῆρχε σχολή. Ἀναφέρονται κατόπιν οἱ ἐξ Ἀλαγονίας Ἱεράρχαι, πλὴν τοῦ Πατριάρχου Προκοπίου, οἵτινες ἤμασαν κατὰ διαφόρους αἰῶνας, Νεόφυτος Πελεκάσης ὁ Γάνου καὶ Χώρης, ἀδελφοὶ τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Προκοπίου, ὅστις ἀπὸ Σμύρνης προαχθεὶς τὸν διάκονόν του Γρηγόριον προήγαγεν εἰς Μητροπολίτην Σμύρνης, τὸν κατόπιν ἐθνομάρτυρα Γρηγόριον τὸν Ε', Γρηγόριος Καλαμαράς ὁ Ἄργους, ἕτερος Γρηγόριος Καλαμαράς Ἀργους ἀνεψιὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου, Παρθένιος Ψωμάς ὁ Μεθώνης, Ἰγνάτιος Ζερβόπουλος ὁ Τριφυλίας. Περιγράφονται κατόπιν οἱ βυζαντινοὶ ναοὶ δημοσιευομένων τῶν διαφόρων ἐπιγραφῶν, ὡς καὶ τὸ μεσαιωνικὸν φρούριον τοῦ Μελέ. Ἰστοροῦνται πρὸς τοῦτους αἱ ἐξ Ἀλαγονίας ἱστορικαὶ οἰκογένειαι, καὶ ἐξετάζεται ἡ γεωγραφία καὶ κτηνοτροφία τῆς Ἀλαξονίας, τὸ κλίμα, τὰ δάση καὶ αἱ πηγαὶ τῶν ὑδάτων, αἱ ἐπιχωμαζόμεναι λέξεις καὶ φράσεις, τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμα, αἱ πανηγύρεις τοῦ τόπου καὶ

διάφοροι παροίμια. Τοιοῦτο τὸ ἔργον τοῦ φιλοπόνου φιλόστορος Γυμνασιάρχου, ἀξιόλογος καὶ πρωτοτυπος ιστορικὴ ἀνασκότησις τῆς ἀρχαίας Δευθαλιαίδος καὶ τῆς νεωτέρας Ἀλαγονίας.

Ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ σειράν ἐδίδαξεν ἑτῶν τούτῃ ἑλληνό-παιδας ὄχι μόνον τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ἀλλὰ πιστὸν τεκνον τῆς Ἐκκλησίας τυγχάνων ἐνέπνεεν εἰς τοὺς μαθητάς· του τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν πατρίδα, προστομαζών αὐτοῦ· χρηστοῦ· πολιτῆς καὶ εὐσεβεῖς χριστιανούς. Ἀπαύγασμα δὲ τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ εἶναι καὶ ἔτερον τοῦ συγγραφῆς ἔργον «Ὁ ἐνάρετος βίος». Ἐνθα εἰς 232 σελίδας ἀναπτύσσει διδάγματα θρησκευτικὰ, κοινωνικὰ καὶ ἠθικὰ πρὸς τοὺς νέους ἰδίως προσομοιάσας οὕτω τοὺς ἀρχαίους τοῦ Γένους διδασκάλους.

† Ο ΘΕΣΣΑΛΩΤΙΩΤΗΣ ΠΕΖΕΚΙΝΑ

Hans Lietzmann, Geschichte der alten Kirche II. Ecclesia catholica. Berlin Leipzig W. Gruyter. 1936 (J. VIII 3 9).

Τὸ μετὰ χειρὸς ἔργον τοῦ σοφοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καθηγητοῦ ἐν τῇ Πανεπιστημῷ τοῦ Βερολίνου, ἀποτελοῦν τὸν β' τόμον τῆς πεντηκτομοῦ αὐτοῦ ἱστορίας τῆς παλαιᾶς Ἐκκλησίας καὶ ἐπιγραφόμενον Ecclesia catholica, ἀσχολεῖται περὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς κατὰ τὸν β' καὶ γ' αἰῶνα, ἧ· παρέχει ζῶσαν καὶ λίαν παραστατικὴν εἰκόνα, ὡ· ἐπὶ καλλιτεχνικῶν πινάκων, ἐν 13 κεφαλαίοις, ἐν οἷ· ἐξετάζονται διάφοροι πετυχαὶ τοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἐν λόγῳ σπουδαιότατην περίοδον, κατὰ τὴν ἡ' ἐν τῷ α' τόμῳ χρησιμοποιηθεῖσαν μέθοδον. Ὁ α' τόμος ἐκριθῆ ὑφ' ἡμῶν ἐν «Νέα Ζιὼν» τῷ 1933. Ἐν μὲν τῷ α' κεφ. ἐπιγραφόμενῳ «ἡ θυμαίη κοσμοκρατορία κατὰ τὸν β' καὶ γ' αἰῶνα» φιλοτεχνεῖται ἐν ἀδραεῖ ἀλλ' ἐκφραστικωτάταις γραμμαεῖς τὸ πολιτικόν, κοινωνικόν, θρησκευτικόν καὶ πνευματικόν καθόλου πλαισίον ἐντὸς τοῦ οὐοίου ἐφεξῆς θά τοποθετηθῆ ἡ εἰκὼν τῆς ἱστορικῆς τῆς ἐκκλησίας ἐξελιξέως κατὰ τὴν εἰρημένην περίοδον. Ἐν τῷ β' κεφ. ἐξετάζεται ὁ θεσμός τῆς ἐκκλησίας μετὰ τῆς διοικήσεως αὐτῆς. Τὸ γ' κεφ. εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν γενέσεως τοῦ κανόνος τῆς Κ. Δ. Ἐν τῷ δ' κεφ. ἐξετάζονται τὰ τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως καὶ ἡ θεολογία, ἐν τῷ ε' ἡ λατρεία, ἐν τῷ στ' ἡ σχέσις τοῦ χριστιανισμοῦ πρὸς τὸν κόσμον συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν διωγμῶν (145—171). Ἐν τῷ ζ' ὁ λόγος εἶναι περὶ τῶν ἀπολογητῶν, ἐν τῷ η' περὶ τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν τῇ Μικρασίᾳ καὶ περὶ τοῦ Μοντανισμοῦ, ἐν ταῖς κεφ. θ' καὶ ι' περὶ τῆς ἐξαπλώσεως καὶ καταστάσεως τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν Γαλατίᾳ καὶ Ἀφρικῇ, ἐν τῷ ια' περὶ τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐκκλησίας, ἐν τῷ ιβ' περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν Συρίᾳ καὶ τῇ ἐνδοχώρα αὐτῆς καὶ ἐν τῷ ιγ' περὶ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐπακολουθεῖ βιβλιογραφία καὶ πίναξ ὀνομάτων καὶ πραγμάτων.

Ὁ συγγραφεὺς καταχεῖ ὅσον ἐλάχιστοι σήμερον τὰς πηγὰς τῆς ἐνταῦθα ἱστορομένης σπουδαιότητος ἐποχῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἐν τῇ χρησιμοποιήσει τῶν ὀποίων συνδυάζει δξύνουσαν μετὰ νηφαλιότητος κρίσεως. Καίτοι δὲ γινώσκει ἀριστα ἅπαναν τὴν ὑπάρχουσαν βιβλιογραφίαν, οὐχ ἦστον ὁμοῦ ἀποφύγει συνήθως τὰς συζητήσεις πρὸς ξένας γνώμας, ἀρκούμενος εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκδοχῆς· ἀσχέτως δὲ πρὸς τὰ σημεῖα ἐν οἷ· δικαιουταί τις νὰ διαφωνῇ πρὸς τὸν συγγραφεὰ ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτοῦ ἐκθέσει, συνδυάζει ἀριστα ἀγάπην πρὸς τὴν ὑπόθεσιν μετ' ἀγάπης πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ πλαστικότης καὶ ζωηρότης μετ' ἡρεμίας καὶ σαφηνείας κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὸ βιβλίον νὰ ἀναγινώσκηται ἀπλήστως καὶ ὑπὸ τῶν μὴ εἰδικῶν. Ἰδιαίτερας ἀναδείξεως τυγχάνει ἡ συμπάθεια καὶ ὁ θαυμασμός αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐκκλησιαστικούς πατέρας καὶ συγγραφεῖς καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Ὠριγένην.

Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

Κωνσταντῖου Ι. Μυριανθοπούλου, Χατζηγεωργάκης Κορνέσιος ὁ διαρρηθεὺς τῆς Κύπρου 1779—1809. Ἦτοι Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Κύπρου ἐπὶ τουρκοκρατίας (1570—1878). Δευκασία τύποις «Μουσῶν», 1934.

Φίλιππου Ε. Καραμάνη, Γενικὴ ἐπισκόπησις τῆς Ἐκκλησίας ἱστορίας τῆς Δέσβου καὶ τῶν παλαιοχριστιανικῶν μνημεῖων αὐτῆς. (Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τοῦ Φοιτητ. Θεολ. Συνδέσμου). Ἀθῆναι, τύποις «Φοῖνικος» 1937.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

† Ι. Μητρόπολις Μεσσηνίας.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ 5439 νόμου «περὶ ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) ἁγίου Δημητρίου Δεσύλλα 2) ἁγ. Δημητρίου Ἡλέκτρας 3) ἁγ. Νικολάου Ἀβραμίου Ἀριστομένους 4) ἁγ. Γεωργίου Χαρακοπιῶ 5) Κοιμ. Θεοτόκου Σπερχογείας καὶ 6) Ταξιαρχῶν Νεοχωρίου Εὔας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου ν' ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι. Ἐν Καλάμαις τῇ 15 Μαΐου 1937. † Ὁ Μεσσηνίας Πολύκαρπος.

† Ι. Μητρόπολις Κίτρους.

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς τριμήνου ὑπεβάλωσιν εἰς τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 82 καὶ 83 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐναρικῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων ὀριζόμενα πιστοποιητικά προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν ὑποψηφίων ἱερέων πρὸς συμπλήρωσιν τῶν χηρευσσῶν ἐνοριῶν: 1) ἱεροῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ ἁγίας Ἀναλήψεως Κατερίνης, 2) Αἰγινίου, 3) Πλαταμῶνος, 4) Κλυβίων Σκοτίνης, 5) Συνοικισμοῦ Κοντοργωιάσσης, 6) Ταχίσταν Κάτω Μηλιάς, 7) Παλιόστνης, 8) Καστανιά· καὶ 9) Βουλτοίστης. Ἐν Κατερίνῃ τῇ 15ῃ Μαΐου 1937. † Ὁ Κίτρους Κωνσταντῖνος. (Διὰ τὴν ἐνορίαν τοῦ μητροπολ. ναοῦ δέον νὰ εἶνε ἀπόφοιτοι Γυμνασίου).

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ τοπικόν συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς ἱ. μητροπόλεως Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμισθώσεως τὸ ἀ. ποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς ἀπαλήψεως τῶν δασικῶν προϊόντων τοῦ ἐκ πρίνων, κομάρου καὶ φιλικίου δάσους τῆς ἱερᾶς μονῆς Παγαῶν Παραμυθίας πρὸς ἀνθρώπους 1.554.397 ὄκ. ξυλανθράκων καὶ ὑλοτομίαν 515.219 κυβ. μέτρων χερσίμου ξυλείας (καροξύλων) διὰ μίαν πενταετίαν, βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 48 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς ἱ. μητροπόλεως Παραμυθίας Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Παραμυθίᾳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέρην Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνάμιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ γραφεῖῳ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Παραμυθίας. Ἐν Παραμυθίᾳ τῇ 10 Μαΐου 1937.

† Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Γεώργιος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία :

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Κίτρους ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
† Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἐπεύθυνος, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύποις «Φοῖνικος» δὸς Λεωνάτου 4 ἀρ. Τηλ. 54-229